

a kuruc.info tollhegyén

Erdélyi Bauer-epigon: csak kocsmai konfliktus volt a gyulafehérvári rektor félholtra verése

A Cs. Gyimesi Éva nevű leszbikus alkoholisták a nemzet szempontjából örvendetesnek is nevezhető öngyilkosságával (<http://kuruc.info/r/3/79906/>) nem maradt zászlóvivő nélkül az egykor az SZDSZ által kinevelt (és persze általuk kibélelt zsebű) erdélyi antimagyar liberális tábor. Többé-kevésbé sikerrel mérgezi ugyanis tovább a lelkeket egy másik frusztrált nőszemély, Parászka Boróka.

(A "többé-kevésbé" magyarázata: kevésbé, mert A Hét című hetilapjuk, melyben például Wass Albertet gyalázták előszeretettel, előbb nyomtatásban szűnt meg érdeklődés hiánya miatt, majd nyugodni hagyták az internetes változatát is, gondolván, azért a tíz olvasóért nem éri meg, így a legutolsó cikk 2008 márciusában került fel; és "többé", mert még mindig van, aki leközi ennek az öngyilkos szerencsétlennek a firkálmányait, még akkor is, ha az egy Bors kategóriájú bulvárlap.)

A nemzeti érzés ellen évek óta elszánt küzdelmet folytató hölgyemény ezúttal a gyulafehérvári rektorverés kapcsán ragadott bilentyűzetet, s elmagyarázta az ügy miatt felháborodott magyarnak a következőket:

- A rektor megverése a teológiai intézet előtt nem volt más, mint kocsmai konfliktus.

- Erdélyben nincs is magyarellenes hangulat, akkor lesz, ha szóvá tesszük, hogy magyart vernek.

- A magyar diplomácia dilettáns, és alulmúlja önmagát, ha megszólal ilyen ügyekben.

- Érthető, ha a román külügy megsértődik (európai nemzet lévén), ha a magyar kormány hallatja a hangját, azt állítva, hogy ennek etnikai vonatkozása van (a rendőrség és Basescu szerint ugyanis nincs).

- Hiába mondta el a rektor világosan és magyarul, hogy az intézetet már többször dobálták kővel, azt ordítva közben, hogy "Ki a magyarokkal az országból! (Afara cu ungerii din tara)", a térségben nincsenek etnikai konfliktusok.

A mazochisták eredetiben is elolvashatják, alatta pedig ízelítőnek a munkásságából még két írását ajánljuk olvasóink figyelmébe. Erdemes tanulmányozni, s próbálni megérteni, hogyan tud eljutni egy gyergyói születésű nő odáig, hogy saját nemzetét gyűlölje. S ha meginhették a lenti sorok a kedves olvasót, esetleg Boróka tisztelőivé válnak, a cikkek alatt megtalálják facebookos elérhetőségét, és gratulálhatnak neki nemzetépítő tevékenységéhez.

I. írás:

A magyar önverés pszichológiája Parászka Boróka

Most nincs magyarellenes hangulat, de még néhány ilyen bátor „védelmi akció”, és lesz. Szóljanak csak be bátran Budapestről Bukarestbe, hahnizzon errefelé két-három napos politikai kiránduláson a magyar elit, szervezzen bábuégetős, irodanyitós happeningeket a Jobbik, és lesz.

A magyar diplomácia legendásan dilettáns, de a héten most önmagát is sikerült alulmúlnia.

A gyulafehérvári „rektorverés” ügyében ugyanis ahelyett, hogy alaposan tájékozódott volna a magyar külügy a helyszínen, felvette volna a román hatóságokkal a kapcsolatot, és diplomáciai úton és módon foglalt volna állást, azonnal kiadott egy nyilatkozatot, amelynek egyetlen célja és gyakorlati haszna az volt, demonstrálja: „megvédik” a „határon túli magyarokat”.

Védelemre természetesen szükség van, de nem így. A román külügy természetesen megsértődött. A románok (európai nemzet lévén) elvárják az európai szabályok betartását, például azt, hogy a kormányok kommunikáljanak egymással, a hatásköröket ki-ki ismerje, és tartsa be.

Nem, nem maszatolták el a románok a gyulafehérvári történeteket, nem kerestek kifogást. Cspikkedte magát a belügy, a rendőrség. Mindezek ellenére a román hatóságokat – akiket a hasonló atrocitások megelőzése és rendezése illet – mellékszereplőnek tekintik Magyarországon. A magyar külügy hét eleji jegyzékére a román külügy mindezeket figyelembe véve reagált, és kénytelen volt jelezni a magyaroknak, hogyan is működik a nemzetközi kapcsolattartás.

Ha úgy tetszik, akkor ez egy pillanatnyi üzemműködés volt, szerencsés esetben a magyar illetékesek kapnak egy körmöst, és megtanulják, máskor hogy kell hatékonyabban és kevésbé kínosan fellépni.

De nem fognak körmöst kapni, és nem fognak hatékonyabban működni. Annyi ilyen jellegű melléfogás volt az utóbbi időszakban, hogy azt kell mondanunk, a zavar- és konfliktuskeltés vélhetőleg szándékos, és a magyar államnak nem érdeke együttműködni a román állammal.

Erre utal a magyar nagykövetség feleségének fellépése idén március 15-én, a magyar nagykövetség kolozsvári happeningje a lorga-táblánál stb. Ezek az emberek súlyos szerepváltozásokkal küzdenek, civilként viselkednek ott, ahol diplomataként kellene fellépni, és ama-

törkén nyilvánulnak meg ott és akkor, amikor a legnagyobb szükség lenne a professzionalizmusukra.

Mi lesz a következménye annak, hogy magyar „önvédelem” címen elharapóznak a nacionalista konfliktusok? Az első és legsúlyosabb következmény, hogy az eddig másod-, harmad-sorban sorvadó román nacionalizmus új erőre kaphat, és furdózhathat a magyarok által megerősített nyilvánosságban. Ha a gyulafehérvári konfliktust akként kezelték volna, ami, helyi kocsmai túlkapásként, és a román belügy és igazságszolgáltatás teszi a dolgát, akkor nagyon rövid időn belül megveregethette volna egymás vállát a két ország képviselője, „lám, tudunk együttműködni”.

Igy viszont, hogy a magyar külügy elébe ment az eseményeknek, többről szól a történet, mint arról, hogy egy engedély nélkül működő kocsmból kitántorgó suhancok verekedtek. Itt most már arról van szó, hogy a magyarok szerint a román hatóságok nem teszik a dolgukat.

Vagy teszik, de nem elég rendezően. Hogy a két ország között gyanakvás van, számon kérés van és egyre kisebb az esély az együttműködésre. Egy „valamire való” román nacionalista ezt rögtön úgy értelmezi, hogy a magyarok „beleavatkoznak a belügyeinkbe”, „megsértik a román államot”, sőt a „románságot”, és ha már így tevődnek fel a dolgok, akkor az elsővonalas román politika is oda fog állni a másod- és harmad vonal mellé, hogy ne érje szó a (román)

ház elejét.

A két állam közötti bizalmatlanság beszívároga az országba, beékelődik a romániai pártok és a magyar érdekvédelem közé, és lecsorog a mindennapok szintjére. Ami persze csak a mindennapok emberének lesz rossz, mert saját szomszédaival, munkatársaival romlik meg az (etnikai) viszonya.

A politika, a diplomácia viszont furdózhathat a sérelmi diskurzus dús habjaiban. A románok majd úgy csinálnak, mintha jól megmutatnák nekünk, a mi „érdekvédőink” pedig majd úgy, mintha jól megvédenének. Minél nagyobb ütnek a fejünkre, annál inkább védekezhetünk. Az érdekvédelmi mimikri gátlátalanul gyakorolható.

Hiába nyilatkozzák azt a gyulafehérvári teológia munkatársai, a Fehér megyei lakosok, hogy a térségben nincsenek etnikai konfliktusok, Oláh Zoltán megverése mögött nincs „hosszú ideje tartó magyarellenes hangulat”, ezt Budapestben, a magyar pártok sokkal jobban tudják. Ugyanúgy óbégatnak a kereszténydemokraták, a szocialisták, mert az, hogy Romániában magyarellenes hangulat van – nekik legalábbis ott – jó.

És tudjátok mit? Most nincs magyarellenes hangulat, de még néhány ilyen bátor „védelmi akció”, és lesz. Szóljanak csak be bátran Budapestről Bukarestbe, hahnizzon errefelé két-három napos politikai kiránduláson a magyar elit, szervezzen bábuégetős, irodanyitós happeningeket a Jobbik, és lesz.

Néhány héten belül olyan klassz kis magyarellenes hangulat lesz itt, hogy csak füstöl. És mi majd szépen jól leszívjuk.

II. írás:

"A nemzet maga a gyűlölet", avagy Alföldi védelmében:

Román botrány a magyar Nemzetiben Parászka Boróka

http://kuruc.info/r/3/81038?fb_comment_id=fbcomment_10150283555528554_18036247_10150283564873554#f2a8d2c8f20403c

III. írás:

Erdély elrablását ünnepeltetni gyermekekkel:

Intelmek Imréhez

Parászka Boróka

Nem lepődtem meg, amikor a fiam szomorú arccal megállt előttem, és sajnálni kezdte Erdélyt, a mi Erdélyünket, amelyet kitéptek a kezünkől, mint a legföltettebb lego katonát.

Számítottam rá, hogy megkapja ezt a tudást valahol a családban és az iskola között félúton, a nyelvére helyezi valaki, jóakarója, szerető őse, mint egy darab osztályt a szentmisén.

És az majd szétolvad a nyelvén, felszívódik a nyálkahártyáján, belejövődik a testébe a nagy közös szomorúság.

És jönnek majd hetek, hónapok, talán évek, amikor megtanul a megfosztottság állapotában élni, beleszokik a legyőzöttség tudatába.

Természetesnek veszi majd, hogy győzők és vesztesek között él, mint a nagy indián háború kis szereplője. Így majszolja majd az uzsonnáját az iskolaudvaron, félrehúzódva valahova a sarokba, míg a románok a focipálya közepén rúgják a bőrt, ezzel a keserűséggel ül be románórára, ahol majd daczból, ellenállásból, nemzeti öntudatból nem tanul semmit.

Elkezdik majd a románokat erősebb, gazdagabb tolvajoknak látni, akik ellopták tőle a lehetőséget, a kedvet, a focipályát, az uzsonnát, az akarát, a tehetségét.

Ha szerencséje van, néhány év múlva, a kocsmázások hajnalán majd melléje sodródik egy román lány vagy egy haver, aki mellett megtapasztalja, hogy együtt lenni jó, izgalmas, kalandokkal teli. És akkor majd megtanul románul, megtanul felmenni a pályára, sőt

passzolni, gölt akar majd rúgni.

Ha nincs szerencséje, akkor élete végéig meghúzza magát a sarokban, a partvonalon kívül, sóvárogva nézi majd messziről Erdélyt, a kincset, amit elvettek tőlünk.

És sajnálja magát.

Néztem a fiamat, amikor először mondta, hogy a románok ellopták a mi közös Erdélyünket, és arra gondoltam: nem bízom a szerencséjére. Elvittem erre az első december elsejei megemlékezésére.

Mentünk Marosvásárhely feldíszített, kivilágított főterén, ahol a tömeg kötelességtudóan hömpölygött, úgy, ahogy az ilyen nemzeti munkaszüneti napokon hömpölyögni szokott.

Gyerekek lufival, felnőttek kis zászlócskával, forralt boros műanyag poharakkal a kezükben. Román gyerekek és román felnőttek. Mert a magyar gyerekek és magyar felnőttek ilyenkor elbújnak az elfüggönyözött szobák mélyére, hogy ne is lássák azokat ott kint, azokat a tolvajokat, akik orvul ellenünk lengetik a zászlóikat, a színes lufikat, és kíméletlenül kortyolgatják a forralt bort.

A főtéren színpadon műsor is folyt, az ilyenkor szokásos. A román állami ünnepeket is közbeszerzési pályázatok, önkormányzati felhívások mentén szervezik, hivatásos ünneplők ülnek. Tulajdonképpen mindegy is, hogy a színpadon mi van, a lényeg a forralt bor meg a lufi. És akkor megjelent a színen egy férfi,

és magyarul köszöntötte az egybegyűlteket.

Unott, hivatali hanggal, mint akit a látszat kedvéért fizetnek. A színpad szélén már sorakoztak a magyar népviseletbe öltözött gyerekek, balfékek, akik nem tudtak időben elbújni az elfüggönyözött szobák mélyére, így most kelletlenül és kedvetlenül ők szemléltették a nemzetek közötti barátságot, egymásra találást. Ott álltunk Imrével a nyúlós, december elsejei napon, és hallgattuk az üresen csengő szavakat, néztük a zavartan topogó dísz-székeket.

És akkor elkezdtem tapsolni. Felkiáltottam a színpadon szónoklóhoz. Megköszöntem, hogy köszöntöttek minket is. Magyarul, mert magyarul szóltak hozzánk. Elnémult a tér, a román zsvajg hirtelen ült el. Senki sem tudta, hogy most sértést vagy dicséretet hallott. Imre rángatta a kabátomat („De Anya, ezek ellopták Erdélyt!”).

En azonban lassan, kitartóan tapsoltam. Egyedül, mert körülöttem senki, de senki nem volt magyar Marosvásárhely főterén, amikor a románok ünnepeltek. A tömeg döbbenten nézett, szétnyílt körülöttünk, mint akik nem értik igazán, mit keresünk ott. A színpadon meg felsorakoztak a gyerekek, és ropták a táncot.

Imre is tapsolni kezdett a magyar gyerekeknek, és ha már két ember tapsol, akkor tapsolni kezdett három, majd négy, majd egyre többen. Ma sem tudom, hogy miért: mert tetszett nekik a műsor? Vagy mert a taps-közösség olyan erős? Tapsoltunk. Örültünk a színpadon a magyar gyerekeknek. Aztán jöttek – mert a kvóta ezt diktálja – a cigány gyerekek is, és őket is megtapsoltuk.

Végül a kitartóan és most már kedvel tapsoló tömegben mosolygva vásároltunk lufit meg forralt bort, és hazabaktattunk a mi december elsejénken. Senki sem vette el tőled Erdélyt – mondtam Imrének, amikor elhúztam a függönyt. Látod? Megvannak a házak, az utcák, érezd otthon magad.

Az iskolában is szerveztek december elsejei ünnepséget.

A román gyerekek jelmezekbe öltözve újra eltáncolták az egyesülés táncát, eljátszották – magukban – a népek egymásra találását. A magyar gyerekeket nem hívták meg erre az ünnepségre, nem kötelezték a részvételre. Rendesek akartak lenni: csak semmi provokáció. Munkaszüneti napon, nélkülünk egyesültek velünk.

Az ünnepség után a faliújságon képriport számolt be a buliról, ahova minket nem hívtak meg. A faliújság szabadon maradt felét azonban magyar üzenetekkel és képekkel töltötték fel. Nem, nem egyesülés-ünnepi üzenetekkel, kerestek valami etnikailag semlegeset, valami kedveset.

Ez a kérdés virult szembe, december elseje után, a nagy iskolai üzenőfalon a gyerekekkel: „Vajon létezik-e a Mikulás?” Alatta pedig leleplező képriport a mindig bujkáló Mikulással szemléltetve, hogy csodák pedig vannak. Persze, mondta Imre, aki december elsején kiment az utcára.

A félreértések tisztázása végett:

A Nemzetiben is december elsejei ünnepséget akartak szervezni. A román felnőttek Bartókot és Enescut kínálták a magyar felnőtteknek. Ott, ahol – egyébként, és nem mellékesen – megszületett a Magyar ünnep című előadás. De nem, nem Závada Pál darabját kínálták a nézőknek és – egyébként, nem mellékesen – az ünneplőknek.

Kínálhatták volna, de nem kínálták. Mert tapintatosak akartak lenni. Vagy mert nem akartak botrányt. Ki tudja. Vagy eszébe sem jutott senkinek. Hogy ünnep az ünnep. A magyar az magyar, a román meg román. A határok, korlátok pedig átléphetők.

Meghívót viszont küldtek a libiba, amelyet ismert okokból nem tartottak meg. Most akkor létezik-e a Mikulás?

Parászka Borókanak itt üzenhet Facebookon: <https://www.facebook.com/pboroka> (lwiw: <http://iwiw.hu/Paraszka.Boroka/adatlap> - Blog: <http://ebattak.blog.hu/>) - , **megköszönve az erdélyi magyarság érdekében végzett áldozatos munkáját.**

Egyebek mellett ezek a témák érdeklik, ha esetleg tudja, hogy megy-e Alföldi Marosvásárhelyre rendezni, feltétlenül írja meg neki:

Parászka Boróka

- Lesz-e roma társulat a marosvásárhelyi nemzetiben?
- Jön-e Alföldi rendezni?
- Megáll-e a magyarországi-szindróma a határnál?
- Lehet-e Kolozsvár és Szécheny közö színházat csinálni?
- Lesz-e Markó Béla felesége rektor?
- Belép-e az RMDSZ Gáspárikba?
- Vidám cseresznyezés nem csak vidám témákról.

(Kuruc.info, forrás: Manna.ro)

Egyszer már foglalkoztunk vele: Nyomorult állatok a cigányokkal szemben állni merő csikiak egy erdélyi SZDSZ-es szerint (<http://kuruc.info/r/35/44131/>)

